



TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 13

El president

Doncs bé, procedeix ara al debat..., amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor. I, per tant, té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president del Parlament, senyores i senyors diputats. Senyor Piqué, em permetrà, si no s'ofèn i si no ho considera una manca de cortesia, que en lloc d'adreçar-me a vostè ho faci principalment al president de la Generalitat. Li demano excuses, en aquest sentit, perquè sé que la moció de censura l'ha presentada vostè—si és que d'això se'n pot dir una moció de censura—, però vostè entendrà que jo interpreti que la intervenció del president de la Generalitat és més important que la seva. Suposo que ho entendrà. Només deixi'm dir-li que jo tenia preparada una petita intervenció respecte a vostè i a vostès, el Partit Popular, que probablement no els hauria agradat gaire, però me l'estalvio, perquè em sembla que com vostè deia —i, per cert, d'altres han dit abans—, simplement no toca.

Només una petita referència en el sentit que vostè deia, interpretant a una altra formació política —i això, jo li aconsellaria, si vostè accepta aquest consell, que no ho faci en el futur, perquè prou feina té a interpretar la seva, de formació política—, li demanaria que, quan ha dit aquella expressió que té moltes lectures diferents, en el sentit que «aquests de Convergència i Unió simplement esperaven un ram de flors o un ram de floretes, per poder pronunciar-se sobre el tema de la querella», vostè està equivocat. Nosaltres no esperàvem ni un ram de flors, ni de floretes, ni de roses. Esperàvem simplement que una persona i un president que va ofendre greument s'adonés de la magnitud i de les conseqüències d'aquella ofensa. Res més que això.

I també li dic, en un altre sentit: jo sé que és molt difícil fer abstracció d'on som, del que representem i, sobretot, de la pressió que tots tenim a sobre, doncs, dels mitjans de comunicació, de la televisió que ara ens està, de fet, filmant, de les ràdios que ens estan enregistrant, etcètera, no? Sé que és molt difícil, això. Però quan li demanàvem al senyor Maragall, al president de la Generalitat de Catalunya que fes allò –que després hi faré una referència– que creïem que havia d'haver fet des del començament, no li demanàvem només al president de la Generalitat. Li demanàvem a una persona. Perquè nosaltres, tots nosaltres, ens dediquem a la política, fem política, de fet som, en aquest sentit, polítics. Però abans que polítics, som persones. Almenys jo em sento així. Primer, persona, i després no sé què: nosaltres, gent que fa política. Perquè entenem que la política és una forma –no l'única, ni segons com la més important– de servir un país, una comunitat, una gent, unes persones.

Per tant, li demanàvem al senyor Maragall, més com a persona que com a president, que arreglés les coses. Arreglar les coses no vol dir tapar-se les vergonyes. No vol dir això. Arreglar les coses vol dir comportar-se com a persones civilitzades. Res més que això. I això no era demanar molt. Li asseguro que no era demanar molt. I si he entès bé la primera intervenció del senyor Maragall, intentaré facilitar les coses tant com puguem, he entès que quan demanava excuses formalment a tot el poble de Catalunya, dintre del poble de Catalunya hi deuen ser les diputades i diputats de Convergència i Unió, hi deuen ser els militants de Convergència i Unió, hi deu ser el més d'un milió de votants de Convergència i Unió.

Ja sé que no s'ha referit directament i explícitament a nosaltres –tampoc li ho demanem–, per intentar arreglar tant com es pugui el que es pot arreglar, que no és tot. I, per tant, enceto el següent camí. Si això és així, si la referència genèrica al poble de Catalunya podem entendre que ens inclou a tots –i no li demano al senyor Maragall que ens ho certifiqui així, no li vull posar les coses difícils–, simplement li demano que no ens contesti. Simplement això. Si el senyor Maragall, en aquest punt, no ens porta la contrària, jo entenc que sense dir-ho explícitament, ell, com a president de la Generalitat, però també com a persona, el que està fent, de fet, és presentar aquesta excusa que

nosaltres, modestament i humilment, hem demanat des del començament. I si això és així, i ningú ho espatlla, aleshores Convergència i Unió retirarà immediatament la querella presentada contra el president de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

I ho farem –i ho farem–, perquè l'ànim d'aquesta demanda judicial no era anar contra el president de la Generalitat. Vostès poden imaginar que per a una formació política com la nostra, nacionalista, haver d'escollir o elegir la via dels tribunals és la més dolorosa de totes. I no en teníem cap ganes. Ho hem dit així durant molt temps, durant molts dies. No en teníem cap ganes. El que passa és que quan ningú surt en la nostra empara, ni des del Parlament ni des de la presidència de la Generalitat durant molts dies, ni des de cap instància del nostre país, quan ningú surt en empara nostra, alguna cosa devem haver de fer per defensar-nos. I en democràcia, defensar-se també és –per què no?– poder anar a un poder independent, per dolorós que sigui. I per molt a contracor que ho poguéssim fer.

Per tant, si d'aquest camí que enceto en aquesta intervenció se'n deriven les conclusions que jo espero, i insisteixo que només amb el silenci, en aquest cas, ens és suficient, nosaltres retirarem immediatament aquesta querella.

Dit això, la resta de la meva intervenció l'adreçaré al Govern de la Generalitat, i l'adreçaré també al seu president. I l'he d'advertir, senyor Maragall, i espero que no consideri que això que diré una falta de respecte, que no tindrà un to excessivament amable. Però també li demano –també li demano– que encara que hi hagi duresa de conceptes i de paraules, vostè no entengui que això és una manca de respecte. Miri, el president del Govern espanyol, ahir, a resposta d'un senador nostre en el Senat, va dir que l'oposició que feia Convergència i Unió, també en el tema del Carmel, li semblava especialment i particularment respectable. No li demano res més, a partir d'ara, que faci seves les paraules i el captament, l'actitud, del mateix president del Govern espanyol.

Per què li dic que no serà amable? Doncs, miri, perquè, de fet, avui que es presenta allò que en podríem dir una pseudomoció de censura, és cert que motius per censurar el Govern n'hi han, i n'hi han molts, i nosaltres ho hem fet. I com que ho hem fet amb molta vehemència i amb molta contundència, probablement això ha produït una reacció que no

era l'adequada, perquè no era proporcionada. En democràcia, el tipus de reacció que hi va haver no era proporcionada. Per tant, de motius n'hi ha molts. Jo no els desgranaré, avui.

Fitxer 14

...perquè no tinc temps, però sí que diré que és un Govern que s'autocensura ell mateix, no calen gaires mocions de censura, senyor Piqué, perquè ells mateixos s'autocensuren de forma continuada. També tenia preparats alguns exemples en aquest sentit, però també me'ls estalviaré, en ares a conduir aquest debat en una direcció diguem-ne de màxima normalitat, però és un Govern que s'autocensura, i que durant aquests darrers quinze dies s'ha autocensurat de forma sistemàtica, amb declaracions públiques, amb declaracions de membres del mateix Govern, amb el que va succeir en la sessió de Govern fa dos dies enrere, quan vostès van dir «ens hem de posar a governar» i, a més a més, que es noti que governen.

Però a més a més es nota en altres coses, es nota, per exemple, i després m'hi referiré amb més detall, en el tema de l'Estatut, perquè després de més d'un any de treball sobre l'Estatut, encara avui és hora que coneguem alguna posició conjunta per part del Govern de Catalunya. Si vostès diuen que aquest és el gran tema, aquest i el finançament, que van junts –que van junts–, ja seria hora que aquest Govern, que fixa aquests temes com a gran prioritat i que nosaltres hi estem d'acord, ja seria hora que comencés a tenir alguna proposta conjunta, en matèria dels continguts de l'Estatut i en matèria també de finançament.

Ara bé. Més enllà de l'autocensura que vostès s'apliquen, deixi'm dir-li senyor president Maragall, que durant aquests darrers quinze dies a Catalunya s'han trencat moltes coses, i aquestes coses no són gens fàcils de recomposar, no s'arreglen amb una sessió com la d'avui; avui s'arreglen coses, és cert, benvingudes siguin, és la nostra voluntat i el nostre esperit, però s'han trencat moltes coses. S'ha trencat, per exemple, la confiança de molta gent en les institucions del país, la manca de reacció que hi va haver per part de

vostès en el tema del Carmel i la ineficàcia, ha fet, junt amb altres coses, que els veïns del Carmel perdessin aquesta confiança amb les institucions del país. Només faltaven aquells desgraciats aplaudiments del Ple extraordinari del Carmel en el conseller Nadal—

també ahir, concretament deia: «No m'agradaria que s'espatllés el clima de convivència política respectuosa que és un dels paradigmes catalans.»

L'oasi català, senyor Piqué, és fonamentalment això, i això s'ha trencat, no és un lloc per tapar-se res, és un lloc, una societat, un país per fer les coses d'una manera diferent, i perquè allò al que tantes vegades s'ha al·ludit durant les darreres hores es pugui mantenir en el futur, que és precisament que hi hagi aquell mínim de confiança entre la gent, aquell mínim de confiança política, aquella manera de fer les coses, que en lloc de buscar la destrucció de l'adversari a qualsevol preu, el que busqui és teixir aquells fils que al final fan que una societat realment valgui la pena.

Jo sóc un defensor d'això, sóc un defensor d'això perquè aquest és un bon model, i ai d'aquells que l'intentin trencar! Perquè no aconseguiran altra cosa que la degradació del nostre país. I torno a fer referència al que va succeir en el Ple del Carmel. Avui celebren que Convergència i Unió se li deixi –encara que sigui mínimament– atorgar una petita victòria moral. S'ha parlat aquí per part de vostè d'aquests mínims de confiança que hi ha d'haver per poder parlar de les coses. I el president de la Generalitat feia referència en els ponts de confiança, què és el que va defensar Convergència i Unió durant el Ple del Carmel al final, en el moment dels esdeveniments més desgraciats? Va defensar exactament això, va defensar els ponts de confiança, i vaig dir que no eren ponts d'amistat, que no eren ponts per tapar-se res, que eren aquells ponts que després permeten que puguem parlar com gent civilitzada, perquè si no fem política cívica, la política cívica aleshores quina política farem?

Ja coneixem l'altra política, la política incívica la coneixem, però nosaltres –i aquest és l'oasi català– hem apostat durant molts anys, i molta altra gent a Catalunya ha fet el mateix, per una política cívica.

S'ha trencat durant aquests darrers quinze dies la capacitat de diàleg i, per tant, de col·laboració entre el president de la Generalitat i el cap de l'oposició. De què serveix, senyor Maragall, la floritura de nomenar un cap de l'oposició si després s'arriba a dinamitar gratuïtament la possibilitat de tenir-hi un diàleg institucional. No serveix de res. Tant de bo això es pugui recuperar, però això, evidentment, avui per avui està malmès.

S'ha posat en greu perill la relació, en molts sentits necessària, entre Convergència i Unió i el Partit Socialista, som adversaris i rivals, ho hem estat sempre, defensem projectes i idees diferents, potser també sentiments diferents, però això no vol dir fer volar pels aires els ponts de confiança mínima que cal mantenir per poder seure a parlar i, si cal, arribar a acords. Afortunadament durant aquests darrers quinze dies hi ha hagut gent de les dues formacions polítiques, del Partit Socialista i de Convergència i Unió que han treballat per intentar mantenir viu allò que fa quinze dies es va posar en greu perill. I els vull recordar, que una de les grandeses de la democràcia, no dic la més gran, però una de les més importants és que gent que pensen diferent, que tenen projectes diferent, fins i tot que expressen sentiments diferents, puguin parlar civilitzadorament.

En contra del que es pensa i del que alguns diuen s'ha fet un dèbil favor a la transparència, la transparència no es millora a cops de destrall, si de veritat el que es vol és parlar de la funció dels partits polítics, de les despeses electorals, del finançament dels partits polítics, de la transparència que tot això ha de quedar, diguem-ne, acompanyada, si es vol parlar d'això hi ha maneres també molt més civilitzades de fer les coses.

Si volen, i s'ha dit aquí, ho tornem a intentar, però vull recordar que en aquest Parlament això ja s'ha intentat i que, fins ara, no en n'hem sortit. I no atribueixo responsabilitats exclusives a ningú, perquè tothom té responsabilitat compartida, però, fins ara no ens n'hem sortit, tant de bo es torni a intentar i tant de bo, en aquesta ocasió arribem a resultats concrets.

S'ha posat en perill l'Estatut d'autonomia durant aquests darrers quinze dies, en contra del que s'ha dit, Convergència i Unió ha actuat amb un alt sentit de responsabilitat i de país, i ho seguirem fent, i prova d'això és que nosaltres seguim en la ponència de l'Estatut. S'ha escrit durant aquests darrers dies que en un país diferent de Catalunya el trencament que hi va haver fa quinze dies hauria comportat un trencament total. I ho ha escrit gent que no són de Convergència i Unió, i que no són sospitosos de pensar com nosaltres.

Ara bé, el que sí que és veritat, és que l'Estatut ha quedat tocat, i que s'haurà d'intentar recomposar el que ha quedat tocat. No puc acceptar de cap manera algunes manifestacions que s'han fet en aquest sentit, per exemple per part del ministre Montilla, quan deia que Convergència i Unió el que li passa és que no vol un estatut del senyor Maragall. I no les puc acceptar per diverses raons, primer, perquè un estatut i una constitució mai és d'una persona i tampoc d'un president. Segon, senyor Maragall, perquè em dóna la impressió, i sé que el que li vaig a dir no li agradarà, però li dic també amb respecte, vostè, en aquest moment, l'Estatut no el pot liderar. Això no vol dir que no hi pugui haver Estatut, però vostè no el pot liderar. Durant mesos nosaltres mateixos li vàrem demanar, i vàrem els que més vàrem insistir, que vostè convoqués les formacions polítiques catalanes, aquest era un reconeixement evident, obvi de la seva funció de president de la Generalitat i de president de tots.

Però, evidentment, el que s'ha trencat durant aquests darrers quinze dies no es recomposa fàcilment. Per tant, jo ara el que li demano és que no el lideri, que no s'hi fiqui massa i que a través de la ponència i de les formacions polítiques en el Parlament puguem fer aquesta feina. Tant de bo arribi el dia que això també es pugui recuperar. Però, en aquest moment, això no pot ser d'aquesta manera, i li dic això des de Convergència i Unió que, com vostès sabem, és l'única formació aritmèticament decisiva per aprovar l'Estatut d'autonomia i, per tant, la nostra opinió té un valor, i un valor de fons en aquest sentit.

Hi ha gent que s'ha fregat les mans durant aquests darrers dies, fora de Catalunya i dintre de Catalunya, pensant que l'Estatut se n'anava en orris. L'Estatut no se n'anirà en orris almenys pel que fa a Convergència i Unió. I celebro en aquest sentit la pròpia manifestació feta pel president de la Generalitat. I espero amb delit el dia que aquests que es freguen les mans se'ls glaci el somriure quan l'Estatut, el nou Estatut arribi a les Corts Espanyoles, sigui un Estatut potent, amb un finançament potent que pugui resoldre els temes bàsics que té plantejats el nostre país.

Ens diuen, i avui s'ha repetit, que algú va fer xantatge. A mi, respecte a l'Estatut se m'ha acusat reiteradament de xantatgista. És cert que jo vaig cometre un error i l'he admès

cada dia durant tota la darrera setmana públicament. El meu error va ser acceptar i donar per bona una rectificació del president de la Generalitat que no era ni prou bona ni suficient. Això li vaig dir a ell mateix l'endemà. Però ja que es llegeixen les actes, senyor Vendrell, li demano que les llegeixi totes, i l'acta d'aquell dia acaba...

Fitxer 15

la següent manera: «Els ho torno a dir», adreçant-me al president de la Generalitat i al Govern, «si en algun moment vostès tenen alguna sospita», al marge del que s'ha dit avui fa quinze dies, «sobre el que sigui, facin el favor de fer allò que s'ha de fer: anar als tribunals.» Per què no l'ha llegida aquesta part de l'acta, senyor Vendrell? Sap per què no l'ha llegida? Perquè aquesta part de l'acta és el nostre compromís també amb la transparència.

Però això no tocava, és clar, perquè aquí del que es tractava era de veure si després d'un gravíssim error del president de la generalitat algú amb la canya posada podia pescar alguns peixos en aigües remogudes. I creguin-me que en alguns de vostès aquesta actitud se'ls ha notat massa.

S'ha trencat també o s'ha esquerdat, millor dit, un dels béns més preuats, de fet el més preuat i el més delicat i alhora el més decisiu per a un país, que és la convivència i els seus valors democràtics. Vostè, senyor Maragall, ha parlat que vostè no havia de ser el president de la convivència; ho lamento molt, em sembla que ha dit això o únicament. *(Veus de fons.)* De la coincidència. Doncs, perdó, ho retiro immediatament, escoltin, no, no, no, no hi ha res a dir –no hi ha res a dir. M'ha sobtat molt i per això ho he dit, no?, perquè si hagués estat així, que no ho ha estat i, per tant, s'ha acabat, doncs, jo li hauria demanat que sobretot fos el president de la convivència. Perquè més enllà de qualsevol altra cosa, el bé més preuat que té una societat, el tresor més gran és precisament la convivència, que no és només la convivència entre la gent, és també la convivència entre les formacions polítiques d'un país. La convivència que no està oposada a la discrepància, òbviament, però la convivència, òbviament, i els valors democràtics també.

I deixin-me dir que durant aquests darrers dies, i concretament en el Ple del Carmel, es va posar –es va posar– en perill un valor democràtic essencial en qualsevol democràcia avançada i madura, que és la capacitat de l'oposició de fer el seu paper. L'oposició no se la pot intimidar –no se la pot intimidar–, perquè quan s'intimida l'oposició el que s'està fent és destruir la democràcia. I això s'ha fet, i no només des de l'àmbit de la política. I, per tant, deixin-me dir amb relació al Carmel i amb moltes altres coses que succeiran en els propers temps: que Convergència i Unió no s'arrugarà en la seva feina d'oposició per moltes editorials que es publiquin o per moltes sospites que s'introdueixin. No callarem en defensa d'allò que creiem i d'allò que defensem, com n'varem callar en defensa dels veïns del Carmel. Se n'ha pagat un preu molt alt per tot això, molt alt, però nosaltres seguirem fent la nostra funció actual. Que no és la que volem de cara al futur? Òbviament, com ningú la vol, però és la nostra funció i aquesta l'exercirem amb totes les conseqüències i amb tots els ets i uts.

Dic això per general coneixement: que facin el que vulguin, que diguin el que vulguin; nosaltres seguirem defensant des d'aquesta tribuna el nostre projecte, els interessos en els quals creiem, la feina que cal fer per a aquest país i els interessos de la gent, votant de Convergència i Unió o no votant de Convergència i Unió, quan creiem que aquests interessos estan poc representats, poc defensats o en perill.

Acabo. S'ha trencat un mirall en mil trossos, i de fet, el cop de pedra que va trencar aquest mirall va sortir de qui més l'hauria de protegir, el mateix mirall: el cop de pedra el va fer el mateix president de la Generalitat. I recompondre aquesta trencadissa serà un autèntic treball d'artesanía. Avui s'arreglaran[#] coses; molt bé, nosaltres els primers interessats en aquest sentit en bé del país. Ara bé, no es resol tot. La trencadissa ha estat tan gran, tan important que no es pot recomposar en poques hores, ni probablement en pocs dies.

No li demano, senyor Maragall, que avui em contesti. Millor que no ho faci, de fet, no fos cas que perdéssim, fins i tot, els trossos del mirall trencat i que ni tan sols els poguéssim arribar a recomposar. Òbviament, vostè pot fer el que vulgui, però jo no li demano que ens contesti. Simplement li dic una cosa: Vostè és el president de la Generalitat

legítimament elegit, però a Catalunya un president de la Generalitat –i aquesta ha sigut sempre la nostra filosofia i l'hem exercida així– a més a més de president d'un govern és el president d'un país. Vostè és el president del Govern de Catalunya; a nosaltres ens agradaria que algun dia pogués tornar a ser el president de Catalunya, que és diferent, no és el mateix, perquè per ser el president de Catalunya es pot defensar una opció determinada, però s'ha de ser el president de tots i s'ha d'observar un codi de conducta, i aquest codi de conducta vostè, senyor Maragall, el va trencar, el va transgredir. Avui, en part, allò s'ha arreglat, però evidentment no s'ha arreglat del tot.

Nosaltres el seguirem reconeixent com a president del Govern de la Generalitat i espero que algun dia puguem també tornar-lo a considerar el president de Catalunya. En aquest moment no ho podem fer, i també ho lamentem molt. I vostè té l'oportunitat en els propers dies i en les properes setmanes de tornar-se a guanyar aquella confiança que lamentablement ha perdut.

Moltes gràcies.

El president

Em demanen la paraula tots dos, tots dos tenen dret a fer-ho. Si li sembla bé, el senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Molt breument, per agrair al senyor diputat les seves paraules, sobretot el seu to. Menys algunes paraules, és clar, que no puc deixar passar, sobretot les paraules del final quan sembla que vostès no entenguin o vostè personalment, i em temo que el seu Grup, en to cas pel seu to, vostè és qui ho ha dit, que vostès no són ni poden ser qui decideix qui és o no és el president de Catalunya, comprenen? Qui és el president del Govern i president de la Generalitat, per descomptat, és aquest Parlament qui ho decideix, i ho va decidir, amb una majoria molt ampla, d'altra banda. Qui és moralment el president de Catalunya, fiquin-s'ho al cap, senyor Mas, i li dic de debò sense ganes de provocar una reacció seva tampoc, no cal que vostè em contesti (*rialles*), sense ganes de provocar una reacció, és el poble de Catalunya, no és convergènc i el poble de compreg6AsAsAsAs

Unió. Convergència i Unió és un partit polític, nacionalista, democràtic, que jo respecto, amb el qual no estic d'acord en moltíssimes coses, segurament en les més importants sí –això es veurà en l'Estatut.

I per descomptat que sobre el tema –sobre el tema– de l'Estatut jo presidiré no la ponència, no els treballs, perquè no em pertoca i a més no sóc un expert, no sé com dir-ho, però l'impuls polític sí –l'impuls polític sí–, perquè altrament no faria de president de Catalunya, que és el mateix que president del Govern de la Generalitat.

Sobre la querella, he estat per demanar-li que no la retiri. Li dic amb tota sinceritat. No vull que quedi la més mínima sospita que hi ha una conxorxa, que hi ha un enteniment entre uns i altres perquè això no vagi endavant, quan molta gent s'havia fet la il·lusió que potser sí que sortiria alguna cosa. Mirin, tots podem tenir sospites o no sobre si n'hi ha hagut o no n'hi ha hagut –no dic si n'hi ha, dic si n'hi ha hagut o no n'hi ha hagut– i el millor seria que tothom quedés absolutament tranquil respecte de que no escatimarem cap gest, cap passa, ni cap sacrifici perquè se sàpiga, i sobretot que se sàpiga que no n'hi ha i que n'hi haurà, sobretot. Però, fins i tot, sobre el passat. Per tant, deixin-m'ho rumiar si li haig de demanar o no que la retirin. Facin el que hagin de fer –facin el que hagin de fer. (*Veus de fons.*) No, no, però no vull..., perquè vostè..., perdonin, perdonin,...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

Vostè m'ha demanat que no prenguéss la paraula sobre això, no? Ha d'entendre que el president de la Generalitat ha de poder parlar tranquil·lament i que vostès han de saber escoltar també, no? Jo tinc els meus dubtes que no quedi ni una engruna de sospita respecte que hi ha una entesa entre els dos grans partits de Catalunya; no ho vull, eh? Per tant, potser sí, deixin treballar la justícia tranquil·lament, no passa res –no passa res–, ja l'han presentada, ja hi han anat a la justícia, no? Pot semblar, si no ho fan... vostès decidiran, no està a la meua mà decidir-ho, ni han de vostès consultar ni al president ni a aquesta cambra el que han de fer. Tot allò que faci que s'esvaeixi qualsevol sospita i que

avanci en les investigacions que hagin d'avançar, tot allò que faci que es reprengui la confiança serà ben rebut pel president de la Generalitat. Però facin-ho de manera..., de debò, però facin-ho de manera que no quedi simplement que el president de la Generalitat a demanda del cap de l'oposició li demana que retiri... No, no, escolti, jo no li demano que retirin la querella, facin el que vulguin. Ja m'ha entès.

El president

Senyor Mas,... Senyor Piqué,... El senyor Piqué li cedeix la paraula. Senyora Mas, vostè volia parlar, no? Doncs, faci-ho, en tot cas, el senyor Piqué s'espera gentilmente. Gràcies.

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Miri, senyor Maragall, jo no tinc ganes de tornar a espatllar les coses i, per tant, com que si li dono peu vostè ho tornarà a espatllar –ja me n'adono–, deixi'm dir-li només una cosa. Fixi's si és senzill: vostè no demana res –vostè no demana res–, ni li toca demanar res, és que no li toca, senyor Maragall, demanar que retiri la querella. Nosaltres l'hem presentada, nosaltres la retirem quan volem, m'entén? No cal que ho demani, deixi-ho estar. I sap perquè? Perquè nosaltres no tenim cap ganes de judicialitzar la política. No, sap qui ho ha fet? Em permeten que els ho expliqui? Ho ha fet aquell que amb les seves paraules i les seves imputacions falses va provocar que l'endemà mateix la fiscalia obrís diligències d'investigació, perquè que jo sàpiga –que jo sàpiga–, la fiscalia es mou precisament en l'àmbit de la justícia o no –o no. Per tant, vostès saben perfectament –saben perfectament– i si tenen, com tenen, sentit de la responsabilitat, ho entendran bé, que aquesta querella només tenia un objectiu, com es diu a la mateixa querella, que era la rectificació. No hi entrem més –no hi entrem més.

I deixi'm dir també que tots els camins de la transparència deuen estar oberts, no?, perquè per això hi deu haver una comissió d'investigació en el parlament de Catalunya, per això la fiscalia deu estar fent diligències d'investigació? Per tant, escolti'm, no té res a veure una cosa amb l'altra; la retirem perquè volem i perquè també a través d'aquí volem recomposar una part del mirall trencat.

Dit això, dues coses més molt ràpidament. Vostè pot tenir tot l'ànim de liderar l'Estatut, però també depèn de nosaltres que li reconeguem aquesta funció, perquè l'Estatut no el fa vostè, ni el lidera vostè; es fa en el parlament i el lideren els grups parlamentaris. I, òbviament, seria molt bo que el president de la Generalitat hi pogués participar, nosaltres mateixos ho hem demanat moltes vegades, i així es va fer a Miravet. Però entengui que en aquest moment com que el mirall trencat és molt gran i els trossos estan molt esmicolats, es digui el que es digui avui aquí, nosaltres aquesta funció de lideratge respecte a l'Estatut avui no li reconeixem, cosa que no vol dir no anem contra l'Estatut, al revés, hi serem i som els que estem fent propostes concretes en aquest sentit. I tan de bo algun dia aquesta funció li puguem tornar a reconèixer.

I la darrera cosa: Vostè en aquesta cambra va ser elegit president de la Generalitat, és veritat, president del Govern de la Generalitat, però el president de Catalunya és quelcom una mica diferent. Per ser president de Catalunya amb aquest títol es necessita que tots els ciutadans del país i tots els partits i les formacions polítiques tinguin aquella confiança que s'ha de tenir en el president del seu país, no només del seu Govern. I nosaltres, senyor Maragall, lamentant-ho molt, aquesta confiança avui no la tenim.

El president

Senyor Piqué, és el seu torn.

El Sr. Piqué i Camps

Fitxer 16

...[que] ha estat extensa, particularment, i aquí sí que li he d'expressar la meva petita decepció, no?, particularment a la darrera part de la meva intervenció, perquè jo crec que he fet una sèrie de propostes, un seguit de propostes a favor de la transparència i de la lluita real contra la corrupció que esperava que mereixés algun comentari per part de la força política que vostè representa i de vostè mateix, i m'agradaria saber si hi està d'acord o no –si hi està d'acord o no. I després també, amb justa correspondència, el meu agraïment per l'atenció que m'ha dispensat, doncs, també li demano per favor que

m'agraeixi el fet que quinze dies després, si vostè ha pogut parlar al Parlament de la qüestió que avui parlem és gràcies a la iniciativa política del Partit Popular. No he acabat encara, senyor president, no he acabat encara, senyor president perquè crec que el que estic dient és una cosa ben elemental i, probablement, incontestable, no?, probablement incontestable.

I un comentari més només, molt breu. Constato, i si jo ho he interpretat malament, li prego que ens ho aclareixi a tots plegats, eh?, perquè potser, escolti, vostè ha entès malament el de la convivència i la connivència i val a dir que jo també he tingut dubtes, no?, però, constato que no els hi calia ni el ram de roses, avui he interpretat que amb el silenci en tenen prou. Gràcies.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Miri, senyor Piqué, com que no vull tenir cap desatenció amb vostè li contestaré directament les coses que ha dit, no? Primer, vostè ha fet una sèrie de propostes. Què he dit des de la tribuna? No sé si m'ha escoltat en aquell moment, però he dit que si el Parlament de Catalunya considera, i nosaltres hi estem d'acord, que cal treballar en tots els camins que s'han encetat durant el dia d'avui o en dies anteriors, o en ocasions anteriors, Convergència i Unió els primers a seure a la taula. Es pot dir més alt, però no es pot dir més clar. Les seves propostes i les dels demés, perquè les seves, que no sé si són bones o no perquè es deuen haver d'analitzar, no deuen ser sagrades i, per tant, potser n'hi ha d'altres que també val tenir en compte.

Segona cosa, no li agraeixo, sincerament, la Moció de censura, disculpi'm, eh?, no li agraeixo. Jo entenc que vostè tingui un cert afany de protagonisme, ho puc entendre perfectament i, per tant, això no li discuteixo, ara, vostè sap que hi havia altres mecanismes per poder parlar d'això exactament igual sense haver de presentar una Moció de censura, i l'altre mecanisme era, precisament, demanar un ple extraordinari, que vostès no poden fer però que nosaltres ja havíem fet i, per tant, senyor Piqué, si no

haguessin tingut aquest afany de protagonisme s'haurien pogut sumar perfectament a la petició de ple extraordinari que feia Convergència i Unió, que hauria permès parlar exactament igual que avui de tot això i estalviar-nos una moció de censura o pseudo moció de censura, que ho ha estat tot reconegut per vostè mateix, menys una moció de censura, disculpi.

I em sembla que m'ha plantejat una tercera cosa que ara no recordo... (*Veus de fons.*) El silenci, sí home sí, el silenci. No sé quin interès té vostè en tot això, sincerament, no l'acabo d'escatir del tot, però deixi'm que li digui un altre cop el mateix que he dit abans. Suposo que quan el president de la Generalitat s'adreça, i ho ha dit amb aquestes paraules, a tot el poble de Catalunya vostè també deu considerar, encara que no ho digui explícitament, que nosaltres també en formem part, no? De tant en tant, quan es presenta una disculpa s'ha de deixar que la persona que la presenti la pugui fer a la seva manera i amb les seves paraules, i el que hem fet nosaltres avui és exactament això: deixar, vaja deixar, no estava a la nostra mà, simplement escoltar quina era la forma que tenia el president de la Generalitat d'excusar-se, ha dit ell, davant de tot el poble de Catalunya i davant dels veïns del #]. Per nosaltres això és suficient, i per nosaltres, un cop més els hi dic, pel compromís que tenim amb el mateix que vostès de cara a la transparència, que s'encetin tots els camins necessaris per aquesta transparència respecte a tothom.

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Brevíssim. Després d'escoltar-lo, senyor Mas, i amb tots els respectes, també entenc la seva defensa d'això que en diem l'oasi.

Gràcies.